М. Хвильовому

I

Сніг...
Перед очима за лицями лиця — вулиця
метушиться...
Мов у сні,
падає сніг...
Мої думи заклопотаними горобцями —
за сніжинками, за летючими...
Ех, їдять його мухи з комарами!..
А як же це тепер дома,
коли там голодні й босі?..
Ще ж нічого, як була осінь, а як зима!?.
І знову будуть цокотіти колеса,
і потяг буде бігти, бігти...
Вибіжать назустріч батькові діти, — і невже ж
я буду співати про золоту березу!? —
Ні!
Я піснями прострелю синьоокі хмари,
візьму своє покинуте кайло
і піду на Скальковське 1
чорне золото рубати,
там знайду собі пару
і буду з нею на кліті кататися
аж на "два удари"2...
Стережіться ж, розхристані хмари!..

II

Татарин в постолах... нема продольні
краю...
і сухо кайло б'є блискучий антрацит...

Що буде через мить — ніхто про те не
знає...
Цить, моя пісне, цить!..
Вагончик забурився... як ва^кко
піднімати!..
І навіть матюки тут тільки звук пустий...
А дома на печі — худа, голодна мати,
й здихає за селом наш тихий кінь гнідий...
А батька вже давно в забої придавило...
Ще тепла била в ніс його пахуча кров,
коли мені прийшлось змінять на кайло шило
й за похорон продать останнєє добро.
Вагончик забурився... як зажко піднімати!..
І навіть матюки тут тільки звук пустий...
А дома на печі — худа, голодна мати,
й здихає за селом наш тихий кінь гнідий...
III

Мамо!..
Уже Радянська влада, —
витри сльози.
Вже не буде Гулька3 пасти панські кози
і не покличе німців знову
на Вкраїну Центральна Рада, —
бо у нас на багнетах світові червоні
грози!..
IV

Сніг...
Перед очима за лицями лиця —
вулиця метушиться...
Мов у сні,
падає сніг...
Мої думи заклопотаними горобцями —
за сніжинками, за летючими...

Ех, їдять його мухи з комарами!..

1921